

V slovo.

Z Bogom, ljube ptičke moje!

Nas ostavljate sedaj:

Hladne sapice pihljajo,

vam cvete na jugu raj!

Naj se dvigne duša moja

z vami v sinje dalje zdaj,

da se v srcu mi razgrne

zlatozorni, večni raj!

E. Gangl.

Zvesti pes.

Spisal *Juraj Pangrac.*

I.

Pri Pogačarjevih so imeli majhno Francko. Pes Sultan jo je čuval. Bila sta prijatelja; nikoli ji ni storil nič žalega. Kadar je spavala v zibelki, ni šel iz hiše, ampak je legel pod mizo in jo varoval; nikogar ni pustil blizu. Ko se je prebudila, je skočil izpod mize, planil k zibelki in nalahko — da bi se ga ne ustrašila — zalajal: hav-hav-hav! Če je zopet zaprla oči in zaspala, je tudi sam legel in zadremal; a zdaj je legel poleg zibelke, da je bil bližje, če bi se spet zbudila. Kadar je ni mogel uspavati, če je še tako dolgo nalahno lajal: hav-hav-hav! — in je Francka le jokala, tedaj je stekel na vrt k materi, se postavil pred njo in počasi, toda glasno trikrat zalajal: hav-hav-hav! In to pasje lajanje je naznanjalo, to pasje lajanje je opominjalo: „Ali ne veste, da je Francka zbujena? — Hitro torej delo iz rok, in hajdi k nji, ki joka v zibelki!“ — Tako je vselej vedela mati, kdaj je Francka zbujena. Položila je tedaj delo iz rok in hitela v hišo. Ako pa tega ni storila, se je Sultan nekaj časa plazil pred materjo ter se ji hlinil, nato jo pa med glasnim cvilenjem in rjoventjem prijel z ostrimi zobmi za krilo, in zdaj je morala dati delo iz rok in iti v hišo tolažit solzno dete. In kadar je bila Francka že večja in je sama sedela sredi sobe, je znosil pes vse igrače pred njo na kup. V vsak kot je vtaknil svoj nos in ga prebrskal, da bi iztaknil še kako igračo. In če je še kaj našel, je v gobcu prinesel Francki. Naposled je legel k igračam; in če se je Francki zljubilo, da bi se rada igrala, pa je razbrskaval igrače in jih premetaval na vse strani, potem jih pa spet zdeval na kup. Tako se je dekletce motilo in radovalo časih po več ur.

II.

Ko je Francka toliko dorasla, da je že hodila v šolo, jo je Sultan zmerom spremljal do fare. Tam je Francka skočila v šolo, pes je pa izginil onkraj ceste za lopo. Ondi je preždel toliko časa, da je odbila v zvoniku ura tri. Pri zadnjem udarcu se je vrgel na noge, poskočil nekolikokrat veselo semintja, nato se pa krepko in možato postavil kraj ceste. Z repom